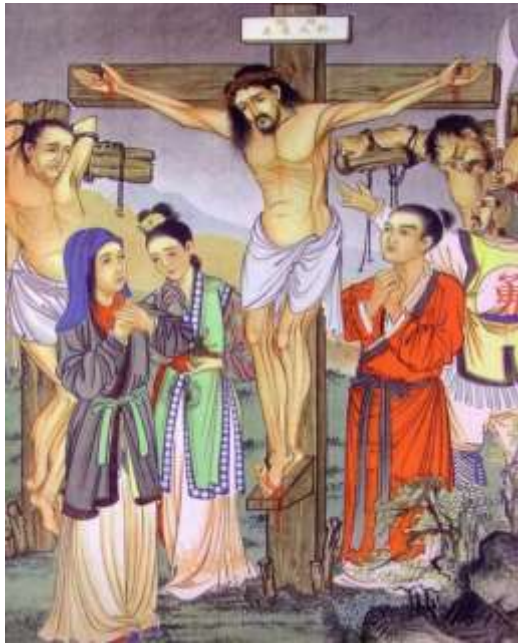

KIÊN VỮNG VỚI ĐỨC TIN TRONG THỬ THÁCH

Mùa hè năm 1990, một Linh Mục Công Giáo Âu Châu, truyền giáo tại Hồng Kông, hành hương về tận cuối miền Nam Trung Quốc, nơi một thừa sai nổi tiếng bị giết chết. Trời thật nóng, cái nóng oi bức, và vị Linh Mục Công Giáo mặc thường phục với chiếc sơ-mi ngắn tay. Trên đường đi, Cha gặp hai phụ nữ cao tuổi. Cha vui vẻ chào hỏi họ bằng tiếng Trung Hoa. Một trong hai cụ bà vui mừng nói lớn tiếng:

- Ô, ngài là Linh Mục Công Giáo!

Vị Linh Mục vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Làm sao bà biết tôi là Linh Mục Công Giáo?

Bà cụ vui vẻ giải thích:

- Những người ngoại quốc biết nói tiếng Trung Hoa, chắc

chắc là các Linh Mục Công Giáo!

Rồi bà cụ hãnh diện nói:

- Con cũng là người Công Giáo.

Bà thứ hai hãnh diện thêm vào:

- Con cũng vậy. Con là tín hữu Công Giáo.

Nghe thế, vị Linh Mục cảm động hỏi tiếp:

- Lần sau cùng các bà được trông thấy một Linh Mục Công Giáo là năm nào?

Một bà trả lời:

- Thừa Cha năm 1951. Nhưng rồi ngài bị bắt, bị đưa vào trại lao động và qua đời ở đó.

Sau khi chuyện vãn thân mật với vị Linh Mục thừa sai, hai bà đưa ngài đến làng của hai bà, để ngài thăm viếng các tín hữu Công Giáo trong làng. Tại đây có khoảng 100 người Công Giáo, vừa già vừa trẻ. Mọi người khẩn khoản xin vị Linh Mục Công Giáo thừa sai cử hành Thánh Lễ cho họ. Vị Linh Mục nhận lời. Cha bắt đầu Thánh Lễ bằng tiếng Trung Hoa. Mọi người hiện diện tỏ dấu ngạc nhiên và lúng túng. Sau cùng, một người đàn ông cao tuổi, đến bên cạnh Cha và thưa:

- Xin lỗi Cha, chúng con thực sự quên không biết phải cầu nguyện như thế nào.

Vị Linh Mục hiểu ý. Cha hiền từ bắt đầu lại, không phải bằng tiếng Trung Hoa, nhưng bằng tiếng Latinh. Lần này mọi người cùng rập ràng đọc và trả lời kinh với vị Linh Mục.

Thương thay các tín hữu Công Giáo Trung Hoa trung tín và chân thành, bị cắt đứt khỏi Giáo Hội Công Giáo Hoàn Vũ quá lâu! Không một ai trong họ được hồng phúc biết rằng, giờ đây, mỗi tín hữu Công Giáo, ở bất cứ nơi nào trên trái đất, cũng đều có thể đọc lời kinh chung của Giáo Hội trong chính tiếng bản xứ của mình!

Một tín hữu Kitô Hoa Kỳ có dịp đến viếng Trung Quốc nhiều lần. Một lần, ông đến làng kia vào buổi sáng tinh sương lúc 4 giờ rưỡi. Người hướng dẫn đưa ông đến một nơi có khoảng 600 người, vừa đàn ông vừa đàn bà, đang quỳ gối cầu nguyện. Có đông người trẻ dưới 30 tuổi, nghĩa là những người trẻ sinh ra trong chế độ cộng sản.

Cuộc họp cầu nguyện kéo dài trong vòng 3 ngày đêm liên tục. Không người nào rời nơi họp trước khi màn đêm buông xuống. Không người nào đến nơi họp sau khi bình minh tỏ rạng. Làm thế, để điệp-viên của công an không thể biết rõ số người tham sự là bao nhiêu. Đến bữa ăn, mọi người chia nhau những bát mì. Ban đêm thì cầu nguyện dưới ánh đèn sập và ngủ ngay tại chỗ.

Mọi người thức giấc trước rạng đông và lại bắt đầu cùng nhau đọc kinh cầu nguyện. Trong giờ nghỉ, các tham dự viên cuộc họp vây quanh người khách Hoa Kỳ để hỏi xem cho biết phải giảng đạo như thế nào; làm sao để tổ chức một giáo xứ và làm thế nào để có được các sách Kinh Thánh, v.v.

Đây là một kinh nghiệm làm cho bạn phải học sống khiêm nhường. Trong vòng mấy chục năm trời, Đảng cộng sản tìm đủ mọi cách để ngăn chặn người dân Trung Hoa không được tiếp xúc với thế giới Kitô Giáo. Thế nhưng kết quả ngược lại. Tại Tây phương, khó mà tìm thấy một Đức Tin sâu xa đến độ kích thích con người có thể cầu nguyện liên tục trong vòng ba ngày đêm, chịu đựng lạnh lẽo, gió mưa, ngủ dưới đất và chỉ ăn chút mì cho đỡ đói!

Chứng từ của ông Fergus Bordewich, tín hữu Kitô Hoa Kỳ.

(“Reader’s Digest Sélection”, Janvier/1992, trang 41-46).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt